

om at sælge den til en Mand, som de have Lyst til at være sammen med. Jeg tror derfor ikke, der er nogen Grund til at holde paa denne gamle Bestemmelse, og jeg tror, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger, har truffet, hvad der følger af Kontraktrettens almindelige Grundsætninger, og at der ikke er nogen tilstrækkelig Anledning til her paa dette Punkt at lade andet gælde end, hvad der følger af de almindelige Kontraktretsgrundsætninger.

Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 11 til § 96, maa jeg først bemærke, at naar Paragraffen bruger det Udtryk, at naar Skipperen i paatrængende Tilfælde finder det nødvendigt at paalægge Mandstabet Arbejde, skal der betales ekstra derfor, maa Tanken være den, at naar der ikke foreligger paatrængende Tilfælde, er han slet ikke berettiget til at paalægge dem dette Arbejde. Altsaa, naar vi holde os til den første Del af Paragraffen, som handler om de Tilfælde, hvor det ikke er Skibe, som gøre regelmæssige Rejser, men hvor det er Skibe ganske i Almindelighed, maa jo Meningen være den, at naar der ikke foreligger noget paatrængende Tilfælde, maa Skipperen i det hele taget ikke paalægge Mandstabet at arbejde paa Søn- eller Helligdage. Deraf følger jo blandt andet det, at han maa træffe Overenskomst med dem om det, han kan ikke befale dem det, og vil han altsaa have dem til det, maa han sige til dem: Hvad ville I have for det osv. Men naar det er paatrængende nødvendigt, skal han efter Lovforslaget ikke være nødt til at spørge dem, om de ville, saa skulle de, men saa faa de denne Ret til at faa en Ekstrabetaling derfor. Saaledes antager jeg, at dette er at forstaa. Med Hensyn til det andet Tilfælde, hvor Tølen er om Skibe, som gøre regelmæssige Rejser, maa jo Tanken være, at den, der lader sig forhyre paa et saadant Skib, maa forudsætte som noget regelmæssigt eller i alt Fald som noget nærliggende, at der kan blive Spørgsmaal om at løse og lade paa Søn- og Helligdage. I mange Tilfælde vil det jo være ligefrem planmæssigt. Naar vi holde os til de Skibe, som sesle inden for Riget, hører det til de overmaade sjældne Tilfælde, at de nogen Sinde overskride deres Plan, de komme jo i Almindelighed til den fastsatte Tid, og hvis der er nogle Timers Forsinkelse, vil det ikke være det almindelige. Det almindelige bliver, at de komme til de fastsatte Tider. Men naar da de planmæssige Ruter ubvise, at de haade komme til og gaa fra et Sted om Søndagen, mener jeg, at den, der gaar ind paa at tage Tjeneste paa et saadant Skib, maa

vide, at han da ogsaa er gaaet ind paa at foretage, hvad der hører til denne Tur, at han altsaa maa finde sig i og maa siges at have indladt sig paa et Forhold, der medfører Nødvendigheden af Løsning og Ladning paa Søndage. Naar man dertil vil svare, at det er kun meget faa af disse Skibe, hvis Ruter ere lagte saaledes, kan jeg dertil kun sige, at saa falder jo ogsaa Betænkkeligheden bort, thi Arbejdet vil jo selvfølgelig kun blive forlangt i de Tilfælde, hvor Skibets Fart gør det nødvendigt. Jeg synes altsaa, at Hovedbetragtningen maa være den, at den Matros, der lader sig forhyre paa et saadant Skib, maa vide, at han gaar ind paa Forhold, hvorunder der vil kunne blive Spørgsmaal om Løsning og Ladning om Søndagen, og derfor ser jeg ikke, at han har noget Krav paa Ekstrabetaling i saa Henseende. Her er jo nemlig slet ikke Spørgsmaal om andet end om, hvad der skal gælde efter Kontraktrettens Grundsætninger; her er ikke Spørgsmaal om noget positivt Forbud fra Statens Side, thi det har jo altid i vore Helligdagslove været Reglen, at Arbejdet med Skibes Løsning og Ladning var tilladt om Helligdage. Det findes allerede i Forordningen af 1845, og det er opretholdt ved Helligdagsloven af 7de April 1876, og der er jo heller ikke siden gjort nogen Forandring deri. Det hele Spørgsmaal om, hvad der ligefrem er forbudt af Arbejde om Helligdage, har ikke noget med dette at bestille, thi det her omhandlede Arbejde har aldrig været forbudt, og det kan heller ikke siges, at det skulde være uden for Principerne i det nyeste Tillæg til Helligdagslovgivningen. Det ny i den er jo egentlig kun, at den forbyder Arbejde i Fabrikker, men den forbyder aldeles ikke Haandværksarbejde, og den forbyder ikke Arbejde ved Agerbrug, det er fremdeles tilladt, naar det kun ikke er Arbejde, der er forbundet med Støj eller deslige. Det forekommer mig derfor, at her staa vi over for et Forhold, hvor Folk have Lov til at kontrahere paa den ene Maade og have Lov til at kontrahere paa den anden, og hvor man kan sige, at de Søfolk, der ikke have Lyst til at sesle med Skibe, der gøre disse regelmæssige Farter, og ikke have Lyst til at udsætte sig for at blive aftrævet Arbejde med Løsning og Ladning om Søndagen, kunne lade være. Der er jo nok andre Skibe, der kan sesles med. Det forekommer mig derfor, at der ogsaa paa dette Punkt er al Grund til at følge Udvalgets Flertal.

Hvad Vædringsforslagene under Nr. 14 og 15 angaar, er det jo fra alle Sider ind-